

УДК 32.019.51:654.19

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ ЯК ІНСТРУМЕНТ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Коленко В.В.

ад'юнкт навчально-науково-виробничого центру НУЦЗУ

По мірі розвитку технологій і швидкості передачі даних в постіндустріальному суспільстві багаторазово збільшилася роль і значення інформації. Це визначило необхідність вироблення державами системи управління в області інформації або державної інформаційної політики.

Під державною інформаційною політикою слід розуміти систему заходів, що реалізуються органами державної влади, спрямовану на підтримку єдності і збереження контролю над інформаційним простором за допомогою інформаційної дії і використання інформаційних технологій.

Суб'єктом інформаційної політики є держава в особі різних структур і органів державної влади. Об'єктом виступає інформаційна сфера суспільства.

Виходячи з цього визначення ми можемо виділити два основні напрями реалізації інформаційної політики в цій сфері: контроль каналів масової комунікації і зміст трансльованих повідомлень.

Основні канали передачі інформації - засоби масової комунікації, тобто органи публічної передачі інформації за допомогою технічних засобів. Наприклад, такими є періодичні друкарські видання, мережеві видання, телеканали, радіоканали, телепрограми, радіопрограми, відеопрограми, інші

форми періодичного поширення масової інформації під постійними найменуваннями.

При цьому варто відмітити, що засоби масової комунікації одночасно служать об'єктом, на який спрямована особлива увага органів державної інформаційної політики як на один з найважливіших механізмів її реалізації.

Говорячи про зміст трансльованих в засобах масової інформації повідомлень необхідно розуміти, що "державна інформаційна політика регулює безліч аспектів поширюваної інформації, проте з урахуванням того, що найважливішим завданням державної інформаційної політики є збереження єдності і контролю над інформаційним простором", йдеться про інформацію політичного характеру.

Існують різні інститути, через які реалізуються заходи державної інформаційної політики. Наприклад, до них можна віднести інститути зв'язків з громадськістю, аналітичні центри. Проте базовим механізмом реалізації державної інформаційної політики є засоби масової інформації.

Усе різноманіття ЗМІ, існуючих і здійснюючих свою діяльність на території країни, є медіасистемою. У рамках цієї системи ЗМІ займають різне положення і мають різну дію на інформаційну повістку залежно від безлічі чинників.

Безумовно, головний вплив на зміст і політику видань чинить власник, інтереси і позицію якого представляє ЗМІ. Також величезний вплив на місце ЗМІ в системі медіа робить охоплення мовлення.

В цілому механізми управління засобами масової інформації можна розділити на адміністративно-правові і інформаційні.

До адміністративно-правових відносяться: механізми реєстрації ЗМІ, у тому числі отримання ліцензій на мовлення; правове регулювання інформації розміщеної в ЗМІ; економічні форми дії, державні субсидії; контроль економічної діяльності з боку силових структур.

До інформаційних можна віднести: доступ до інформації, можливість оперативного отримання інформації, у тому числі ексклюзивної; доступ до інформації про поточну діяльність органу влади; наближеність до керівників структур, можливість отримання коментарів і інтерв'ю перших осіб.

У формуванні державної інформаційної політики ЗМІ відіграють ключову роль, також у створенні регіональної інформаційної політики активно беруть участь регіональні і міжрегіональні засоби масової інформації, що не мають прямого державного фінансування.[5] В умовах конкурентного медіаринку таким ЗМІ потрібно додаткові адміністративно-правові і інформаційні механізми управління.

Висновки. Засоби масової інформації грають найважливішу роль при формуванні громадської дУДКи[4]. Цей факт визначає особливе значення ЗМІ як механізму реалізації державної інформаційної політики. Існує ряд чинників, таких як, наприклад, форма фінансування, територія мовлення, політичні позиції власників ЗМІ, які визначають положення засобів масової інформації в медіасистемі.

Список літератури:

1. Галлін Д., Манчіні П. Сучасні медіасистеми: три моделі відносин ЗМІ та політики / перекл. з англ. О. Насика. К.: Наука, 2008. 320 с.
2. Лашкіна М. Г. Взаємовідносини влади і ЗМІ : нові виклики годині.// Актуальні проблеми державного управління на новому етапі державотворення: матеріали наук.-практ. конф. за міжнар. участю. - Київ, 31 трав. 2005 р.: у 2 т. / за заг. ред. В. І. Лугового, В. М. Князева. -К. : Вид-во НАДУ, 2005. - Т. 1. - С. 237-238.
3. Онуфрив С. Політичний дискурс сучасних ЗМІ України // Вісник. Збірник наукових статей Київського міжнародного університету. Журналістика. Медіалінгвістика. - До., 2003. - Вип. 2. - С. 26-34.
4. Олексенко Р. І. Філософія розвитку інформаційного суспільства в епоху глобалізації / Р.І. Олексенко // Гілея: науковий вісник. 2015. Вип. 98. С. 230-232.
5. Домбровська С. М., Гусаров О. О., Дуднева Ю. Е. Проблеми та перспективи розвитку державного управління: монографія. Харків: УІПА, 2014. 172 с.